

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobkyně

Ing. V. J. V.
insolvenční správce

proti
žalovanému

zastoupená Prof. Dr. Alexanderem Bělohlávkem,
advokátem se sídlem Havanská 857/20, Praha 7

Ministerstvo spravedlnosti ČR
se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2017, č. j. MSP-43/2016-SJL-ROZ/8

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

I.
Základ sporu

1. Žalobkyně brojí proti rozhodnutí Ministra spravedlnosti ČR ze dne 25. 7. 2017, č.j. MPS-43/2016-SLJ-ROZ/8 (dále jen napadené rozhodnutí), kterým byl zamítnut rozklad žalobkyně a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti ze dne 26. 10. 2016, č. j. MSP-156/2016-OINS-SRIS/20 (dále jen prvostupňové), kterým bylo rozhodnuto o tom, že se insolvenční správce pozastavuje právo vykonávat činnost dle § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích, ve znění pozdějších předpisů účinných ke dni vydání rozhodnutí (dále jen „zákon“). Toto rozhodnutí bylo odůvodněno skutečností, že proti insolvenční správce bylo zahájeno trestní stíhání na základě usnesení policejního orgánu 1. oddělení odboru korupce Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality, Služby kriminální policie a vyšetřování Policie České republiky ze dne 15. 01. 2016, č. j. OKFK-1378-100/TČ-2014-251001, a to pro trestné činy spáchané v souvislosti s výkonem činnosti insolvenčního správce.

II.
Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. V první žalobní námitce žalobkyně namítá, že správní orgány nesprávně interpretovaly a aplikovaly podmínky pro pozastavení funkce insolvenčního správce a jejich rozhodnutí jsou tak nezákonná, jelikož tuto úpravu je nezbytné s odkazem na pravidlo gramatiky českého jazyka, že pokud je v textu použita spojka „nebo“ ve významu slučovacím, nepíše se před ní čárka, vykládat tak, že správní orgán může rozhodnout o pozastavení práva vykonávat činnost insolvenčního správce pouze tehdy, jsou-li současně splněny dvě podmínky:
3. První podmínkou je vedení trestního stíhání proti insolvenčnímu správci, a to pro trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem činnosti insolvenčního správce nebo za jiný úmyslný trestný čin.
4. Teprve za předpokladu, že je naplněna první podmínka, je správní orgán povinen (nikoliv na základě vlastního uvážení oprávněn) přistoupit ke zkoumání druhé podmínky, jež spočívá v tom, že předmět výše uvedeného trestního stíhání je takové povahy, která zavdává oprávněné pochybnosti ohledně dalšího výkonu činnosti dotčeného insolvenčního správce. Ministerstvo jakožto příslušný správní orgán může tedy k pozastavení oprávnění výkonu činnosti insolvenčního správce přistoupit výhradně tehdy, pokud tato trestná činnost [která je insolvenčnímu správci kladena za vinu] ohrožuje důvěru v řádný výkon funkce insolvenčního správce.
5. Žalobkyně trvá na tom, že ministerstvo může – shledá-li, že jsou k takovému postupu dostatečné důvody – nikoliv musí zasáhnout a činnost insolvenčního správce pozastaví. V opačném případě by dané ustanovení bylo zcela nadbytečné a skutečnosti uváděné v citované úpravě by bylo možné zařadit do předcházejícího ustanovení § 9, kde dochází k pozastavení práva vykonávat činnost insolvenčního správce ex lege. Žalobkyně v této souvislosti opětovně poukazuje na důvodovou zprávu k zákonu č. 185/2013 Sb.
6. Jestliže tedy ministerstvo a následně ministr odůvodňuje pozastavení práva výkonu činnosti insolvenčního správce žalobkyni pouhou existencí trestního stíhání a dovozuje, že není oprávněno zohlednit žádné z argumentů, jimiž žalobkyně dovozuje nedůvodnost

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

postupu podle § 10 odst. 1 písm. a) zákona, jsou tato rozhodnutí jednoznačně v rozporu s právní úpravou a je na místě jejich zrušení dle § 78 odst. 1 a 3 SŘS.

7. Posouzení, zdali trestná činnost, která je kladena za vinu insolvenčnímu správci, ohrožuje důvěru v řádný výkon funkce insolvenčního správce, podléhá správnímu uvážení správního orgánu. Při rozhodování o tak zásadním zásahu do života insolvenčního správce (jakým bezesporu rozhodnutí o pozastavení práva vykonávat činnost insolvenčního správce je) má správní orgán povinnost své úvahy a rozhodnutí důkladně a srozumitelně odůvodnit tak, aby jeho rozhodovací činnost byla předvídatelná a přezkoumatelná. Rozhodnutí správního orgánu o pozastavení práva vykonávat činnost insolvenčního správce by tedy správně mělo obsahovat podrobné a přezkoumatelné odůvodnění, ze kterého by bylo zřejmé, jaké skutečnosti při správním uvážení správní orgán posuzoval a na základě jaké úvahy došel k rozhodnutí pozastavit právo vykonávat činnost insolvenčního správce. Již na tomto místě je ale vhodné uvést, že v tomto ohledu jsou obě rozhodnutí správních orgánů ve věci žalobkyně zcela neodpovídající, resp. není z nich vůbec zřejmé, jakými úvahami, kromě konstatování, že proti žalobkyni bylo zahájeno trestní stíhání a jednání, které je jí kladeno za vinu, považují správní orgány dle jeho vymezení ze strany orgánů činných v trestním řízení za závažné.
8. Z důvodů popsaných výše žalobkyně tvrdí, že druhá podmínka může být splněna pouze tehdy, pokud trestná činnost, která je kladena insolvenčnímu správci za vinu, ohrožuje důvěru v řádný výkon funkce insolvenčního správce. Ministr však vykládá ustanovení § 10 odst. 1 písm. a) Zákona tak, že druhá podmínka je splněna automaticky tehdy, pokud „jednání kladené za vinu účastníkovi bylo spácháno v souvislosti s výkonem činnosti insolvenčního správce“ s tím, že v tomto případě je možné přistoupit bez dalšího k pozastavení práva výkonu činnosti insolvenčního správce.
9. Nad rámec výše uvedeného žalobkyně tvrdí, že úkolem Ministra při posuzování podaného rozkladu nebylo provádět vlastní autonomní výklad předmětné právní úpravy a opakovaně / podruhé posuzovat existenci důvodů pro pozastavení práva výkonu činnosti insolvenčního správce, ale posouzení zákonnosti rozhodnutí vydaného správním orgánem v prvním stupni. Předmětem rozkladu je tvrzení účastníka správního řízení (zde žalobkyně) o rozporu vydaného rozhodnutí s právními předpisy nebo nesprávnosti rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Jak bude níže podrobně rozvedeno, z rozhodnutí ministerstva není zřejmé, jakými úvahami se ministerstvo při výkladu § 10 odst. 1. písm. a) zákona řídilo (což samo o sobě učinilo rozhodnutí nepřezkoumatelným s tím, že za těchto okolností mělo být zrušeno).
10. I tento výklad považuje žalobkyně za chybný. Navíc by v takovém případě bylo nezbytné trvat na tom, aby ministerstvo své závěry řádně odůvodnilo a neomezilo se na lakonické konstatování, že žalobkyně byla obviněna z trestného činu, který je nutné považovat za závažný. Toto stručné odůvodnění je navíc spíše než s právě provedeným výkladem konzistentní s interpretací § 10 odst. 1 písm. a) zákona, podle níž je existence trestního stíhání dostatečným důvodem pro pozastavení práva výkonu činnosti insolvenčního správce.
11. Zcela paradoxně a v naprostém rozporu s výroky uvedenými výše se poté ministerstvo na straně 6 vrací ke kritériu zdůrazňovanému žalobkyní výše a odůvodňuje pozastavení výkonu činnosti insolvenčního správce ohrožením důvěry v řádný další výkon této činnosti.

12. Žalobkyně tak není schopna s jistotou říci, jaký výklad ustanovení § 10 odst. 1 písm. a) zákona ministerstvo aplikovalo a tvrdí, že je toto rozhodnutí ministerstva zcela nepřezkoumatelné. S ohledem na tuto skutečnost ministr pochybil, jestliže namísto toho, aby na základě této skutečnosti rozhodnutí jako nezákonné zrušil, přistoupil k jeho interpretaci, s jejíž pomocí dospěl k závěru o jeho věcné správnosti.
13. Ve druhé žalobní námitce žalobkyně namítá, že správní orgány nedostatečně odůvodnily svá rozhodnutí a vybočily z mezí správního uvážení
14. V souladu s výkladem ustanovení § 10 odst. 1 písm. a) zákona musí správní orgán v rámci *správního uvážení* posoudit, zda trestná činnost, která je insolvenčnímu správci kladena za vinu, ohrožuje důvěru v řádný výkon činnosti insolvenčního správce. Právě toto správní uvážení (jehož výsledkem je *odůvodněný* závěr o ohrožení důvěry v řádný výkon činnosti insolvenčního správce) je zcela *nezbytným* podkladem a *zákonným předpokladem* pro rozhodnutí o pozastavení práva vykonávat činnost insolvenčního správce.
15. Ze strany správních orgánů bylo navíc jednoznačně odmítnuto zohlednění veškerých argumentů, které žalobkyně v průběhu řízení předkládala, a vycházeli pouze z usnesení o zahájení trestního stíhání. Neexistuje přitom žádný důvod, proč by dané skutečnosti měly být z posouzení věci vyloučeny. To, že se s nimi správní orgány nevypořádaly, představuje další důvod nezákonnosti obou rozhodnutí. Jestliže ministr v rozhodnutí o rozkladu výklad ministerstva v tomto směru potvrzuje a označuje jej za správný,
16. Ministerstvo mělo povinnost *vyložit* neurčitý právní pojem *důvěra veřejnosti v řádný výkon činnosti insolvenčního správce* a odůvodnit skutečnosti, které dle jeho názoru jednoznačně prokazují, že je daná podmínka naplněna a je zde tedy i druhý předpoklad hypotézy § 10 odst. 1 písm. a) zákona. Tuto svoji správní úvahu pak mělo ministerstvo v rozhodnutí samém *řádně odůvodnit* tak, aby soud případně mohl při následném přezkoumání uvážení správního orgánu posoudit, zda toto uvážení nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s logickým usuzováním, a zda předpoklady takového úsudku byly zjištěny procesním postupem.
17. Žalobkyně tedy uzavírá, že se ministerstvo v odůvodnění svého rozhodnutí omezilo v zásadě pouze na konstatování vedení trestného řízení a na popis skutků (a jejich právních kvalifikací), které jsou žalobkyni kladeny za vinu. Ministerstvo tak založilo své rozhodnutí, namísto řádného a odůvodněného správního uvážení, pouze na skutečnosti zahájeného trestního stíhání, čímž postupovalo nezákonně.
18. Jestliže ministr v rozhodnutí o rozkladu dovozuje, že správní uvážení provedené Ministerstvem jakožto správním orgánem prvního stupně bylo dostatečné, jedná se o závěr, který nemůže obstát. Absence správního uvážení způsobená chybným výkladem § 10 odst. 1 písm. a) zákona tak představuje další zásadní nedostatek rozhodnutí, který ministr v rozhodnutí o rozkladu odsouhlasil.
19. Pokud ministr v odstavci [58] a násl. rozhodnutí o rozkladu dovozuje, že správní orgány nejsou povinny nad rámec existence trestního stíhání okolnosti trestního stíhání jakkoliv zohledňovat a zkoumat, jedná se o závěr právně vadný. Jak bude níže podrobně rozvedeno, odkazy na odbornou literaturu a rozhodovací činnost, jichž se ministr dovolává, nemohou obstát. Není pravdou, že by se žalobkyně domáhala, aby správní orgán posuzoval otázku její viny, tj. aby správní orgán upustil od aplikace § 10 odst. 1 písm. a) zákona s odůvodněním, že dle jeho názoru žalobkyně trestný čin kladený ji za vinu nespáchala.

20. Ve třetí námitce žalobkyně namítá, že správní orgány se nezabývaly a nevypořádaly s tvrzeními předloženými žalobkyní. Žalobkyně se proto opakovaně ve svých podáních zabývala vysvětlováním okolností zahájeného trestního stíhání a skutků, které jsou žalobkyni kladeny za vinu. Takto žalobkyně postupovala proto, že považuje předkládané skutečnosti za nejen relevantní, nýbrž za zcela nezbytné podklady pro správní uvážení rozhodujících správních orgánů. Současně tyto skutečnosti představují relevantní podklad pro posouzení, zda jsou (mohou být) v důsledku trestního stíhání pochybnosti o řádném výkonu funkce insolvenčního správce ze strany žalobkyně. Je nutné dospět k závěru, že bez zohlednění těchto skutečností správní orgány nemohly kvalifikovaně přistoupit ke správnímu uvážení a následně rozhodnout o uložení opatření dle § 10 odst. 1 písm. a) zákona.
21. Správní orgány nemůžou okolnosti trestního stíhání zcela ignorovat, přičemž tento princip v žádném případě neznamená, že by byly jakkoliv předjímaty závěr trestního řízení. Jestliže je ustanovení § 10 odst. 1 písm. a) zákona založeno na předpokladu, že samotné zahájení trestního stíhání nemusí nezbytně ústít v pozastavení výkonu činnosti insolvenčního správce a zákon současně nestanoví žádná kritéria pro posouzení řádného výkonu této činnosti, je správní orgán povinen postupovat v každém případě striktně individuálně a zohlednit veškeré relevantní skutečnosti.
22. Zcela chybný je výklad ministerstva, potvrzený ministrem, kteří dovozují, že upuštění od pozastavení práva výkonu činnosti insolvenčního správce je automaticky nutné ztotožňovat se závěrem správního orgánu o tom, že insolvenční správce trestný čin kladený mu za vinu nespáchal. Právní úprava dokonce v teoretické rovině nebrání tomu, aby správní orgán neaplikovat opatření dle § 10 odst. 1 písm. a) zákona i v případě, kdy je přesvědčen o opodstatněnosti trestního stíhání vedeného proti insolvenčnímu správci, jestliže se lze oprávněně domnívat, že trestní stíhání nemá a nebude mít vliv na další výkon činnosti insolvenčního správce.
23. Správní orgány se při svém správním uvážení musí zabývat tím, zda trestní stíhání není zjevně nedůvodné či netrpí jinými vadami, jaký lze očekávat jeho průběh a jaké důsledky pro žalobkyni by mělo, pokud by po celou dobu trestního řízení byla omezena v možnosti vykonávat svou činnost atd. Ani jednu z těchto okolností ministerstvo nezohlednilo a argumentaci žalobkyně v tomto směru zcela ignorovalo.
24. Žalobkyně dále rozepisuje všechny okolnosti, ke kterým měly správní orgány přihlédnout.
25. Ve čtvrté námitce žalobkyně namítá, že v řízení před správními orgány byla zásadně porušena procesní práva žalobkyně, jelikož jí nebylo umožněno se vyjádřit k podkladům rozhodnutí
26. Již v části Část IV. Vyjádření žalobkyně k zahájení řízení o pozastavení práva vykonávat činnost insolvenčního správce a k podkladům pro rozhodnutí ze dne 31. 03. 2016 Žalobkyně výslovně uvádí následující (cit.): „Pro případ, že by Ministerstvo mělo za to, že jsou dány konkrétní okolnosti (nad rámec zahájení trestního stíhání), které by měly být podkladem pro možnost pozastavení práva vykonávat činnost insolvenčního správce, Žalobkyně opětovně připomíná, že ze strany Ministerstva nebyla seznámena ani s tím, že by Ministerstvo z existence takových skutečností v tomto správním řízení vycházelo, natož aby jí sdělena jejich povaha.“ a upozorňuje na ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobkyně tvrdí, že účastníku správního řízení (zde žalobkyni) musí být poskytnuta možnost předložit ke stávajícím dokladům protitvrzení, podklady shromážděné ve správním spise vyvrátit atd. Žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

dále zdůrazňovala, že rozhodnutí vydané, aniž by měla jakožto účastník dostatečnou možnost uplatnit veškeré své argumenty, návrhy a případné komentáře k zjištěním a závěrům správního orgánu, *nemůže obstát*. Žalobkyně na tomto svém tvrzení nadále trvá.

27. Za prvé v rozporu se zákonem vycházelo při svém rozhodování z podkladů, které nebyly součástí spisového materiálu a k nimž se žalobkyně neměla možnost řádně v řízení vyjádřit. Ministr následně ve svém Rozhodnutí o Rozkladu tuto skutečnost dle tvrzení žalobkyně nevyvrátil a pouze bagatelizoval vliv této skutečnosti na výsledek řízení.
28. Žalobkyně tvrdí, že ji ministerstvo neinformovalo o tom, že shromažďuje informace o její podnikatelské činnosti, žalobkyni nedalo možnost se k takto získaným skutečnostem řádně vyjádřit. Toto pochybení je o zásadnější, že následně byly tyto informace použity k odůvodnění přijatého opatření. Konkrétně součástí spisového materiálu, s nímž byla žalobkyně dne 17. 08. 2016 seznámena, nebylo nic, z čeho by bylo možné dovodit, že ministerstvo zkoumá poměry společnosti VJV INSOLVENCE, v.o.s. Problematika přiměřenosti opatření přijatého správním orgánem je jedním, a nikoliv zanedbatelným, aspektem, z něhož je správní orgán povinen při svém rozhodování vycházet a jedná se tedy nepochybně o podklad pro rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, s nímž měla být žalobkyně seznámena. Nic na tom nemění ani skutečnost, že údaje zapsané v obchodním rejstříku jsou veřejně přístupné, resp. kdy a jakou cestou je ministerstvo získalo. Aby se totiž mohla žalobkyně k jejich vlivu na věc samou vyjádřit, *musela by být napřed ze strany Ministerstva seznámena s tím, že je správní orgán považuje za relevantní pro posouzení věci, což nebyla*.
29. V druhém odstavci na straně 6 rozhodnutí ministerstva se konstatuje, že případná pravděpodobnost ekonomického dopadu rozhodnutí na žalobkyni je snižována i tím, že žalobkyně přeci i nadále zůstává společníkem společnosti VJV INSOLVENCE, v.o.s a nehrozí ji tedy v důsledku pozastavení činnosti insolvenčního správce (cit.): *vůbec nebezpečí odvolání z většiny již probíhajících řízení*. Ačkoliv tedy ministerstvo žalobkyni nijak nevyrozumělo, že tuto informaci považuje za podstatnou pro své rozhodnutí a nedalo žalobkyni možnost se k této věci vyjádřit, založilo své rozhodnutí i na těchto informacích, čímž zcela flagrantně porušilo základní procesní práva žalobkyně garantované ji správním řádem. Pokud by žalobkyně byla seznámena s tím, že ministerstvo považuje tuto informaci za podklad pro své rozhodnutí, zcela jistě by se k poměrům ve společnosti VJV INSOLVENCE, v.o.s., a k důsledkům pozastavení její činnosti insolvenčního správce na její podnikání podrobně vyjádřila.
30. Pokud ministr dovozuje, že (cit.): *V této souvislosti orgán I. stupně vzal v potaz i skutečnost, že ke dni 12. 8. 2016 byl účastník znovu zapsán do rejstříku jako ohlášený společník VJV INSOLVENCE*, nemůže tento závěr obstát ani po věcné stránce, ani jim nelze po stránce právní odůvodnit přiměřenost přijatého opatření.
31. Ministr navíc dochází k chybnému závěru i z hlediska právního, jestliže z postavení žalobkyně, ať již jako společnice obchodní společnosti nebo ohlášeného společníka dle úpravy insolvenčního práva dovozuje, že tím byly eliminovány negativní dopady aplikace § 10 odst. 1 písm. a) zákona. Jestliže má žalobkyně pozastavené oprávnění práva výkonu insolvenčního správce, nemůže tuto činnost samozřejmě vykonávat ani jako ohlášený společník. Již vůbec není zřejmé, jaký vliv má mít na omezení možnosti profesního uplatnění žalobkyně její podíl na společnosti VJV INSOLVENCE, v.o.s.

32. Žalovaný v prvé řadě v souvislosti s námitkami ohledně povahy rozkladového řízení především uvádí, že správní řízení před orgánem II. stupně je založeno na apelačním principu, když příslušný orgán může napadená rozhodnutí nejenom zrušit, ale rovněž v souladu s podmínkami § 152 odst. 6 správního řádu změnit. V každém případě proto platí, že odvolací správní orgán ve správním řízení může vést vlastní správní úvahu, jelikož opačný závěr by odvolacím orgánům odnímal zákonem předvídanou možnost napadená rozhodnutí měnit.
33. Z odborné literatury pak vyplývá, že „změna rozhodnutí, a to jak výrokové části, tak části odůvodnění postupem podle § 90 odst. 1 písm. c), se realizuje výrokem odvolacího správního orgánu, změna části odůvodnění postupem podle § 90 odst. 5 se uskutečňuje prostřednictvím odůvodnění rozhodnutí odvolacího správního orgánu. Nicméně podle judikatury NSS (srov. rozsudek ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47) odvolací správní orgán může odstranit vady odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tím, že odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí doplní svým odůvodněním. Takto může odvolací správní orgán postupovat za podmínky, že výroková část rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je v souladu s právními předpisy i věcně správná, odůvodnění nicméně obsahuje určité rozpory, které ne zcela odpovídají obsahu výrokové části a které lze odstranit pomocí podkladů rozhodnutí obsažených ve spise.“ (Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D.: *Správní řád. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 460 – 461).
34. Stejný závěr zastává i rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu, ze které vyplývá, že z hlediska soudního přezkumu tvoří prvoinstanční a druhoinstanční rozhodnutí správních orgánů jeden celek (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 – 56, publikováno pod č. 534/2005 Sb. NSS a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 – 80) a proto je přípustné v řízení před orgánem II. stupně odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí doplnit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012 – 48, publikovaný pod č. 2438/2013 Sb. NSS).
35. Žalovaný tedy uzavírá, že ve druhoinstančním rozhodnutí byly pouze upřesněny úvahy orgánu I. stupně, když byla žalobkyně odkázána na konkrétní části prvoinstančního rozhodnutí. Odůvodnění obou rozhodnutí je tudíž v této souvislosti dostatečně jasné, určité a srozumitelné, když z něho vyplývá, na základě jakých úvah žalovaný dospěl k závěru o důvodnosti pozastavení práva vykonávat činnost insolvenčního správce.
36. K námitce nesprávného právního posouzení žalovaný uvádí, že v prvním kroku v souladu s podmínkami první hypotézy § 10 odst. 1 písm. a) ZIS v bodech [47] až [53] druhoinstančního rozhodnutí nejprve zkoumal, zda byl naplněn neurčitý právní pojem „trestné činy spáchané v souvislosti s výkonem činnosti insolvenčního správce“ a to vzhledem k povaze skutků kladených žalobkyni za vinu. Z usnesení o zahájení trestního stíhání v této souvislosti vyplývá, že žalobkyně měla v rámci skutku 1.5 vymezeného usnesením o zahájení trestního stíhání jakožto osoba mající povědomí o fungování a hierarchii organizované zločinecké skupiny přijmout a vykonávat funkci insolvenčního správce podle pokynů a ve prospěch zájmů třetích osob, a to za účelem ekonomického obohacení, jelikož za tuto činnost přijala finanční odměnu. Daného skutku se měla žalobkyně dopustit i přes to, že si byla vědoma další trestné činnosti spoluobviněných, čímž vykonávala svoji činnost v rozporu s povinnostmi insolvenčního správce, tedy zejména soudu uvedla nepravdivé informace ohledně své podjatosti a zvýhodnila na úkor ostatních účastníků insolvenčního řízení jeho jiné účastníky.

37. Žalobkyně se dále spolu s ostatními měla v rámci skutku 2.1 vymezeného usnesením o zahájení trestního stíhání dopustit podvodného jednání tím, že na základě předchozích vzájemných dohod, které byly součástí úloh v rámci organizované zločinecké skupiny, z poškozeného vylákala částku přesahující 24 mil. Kč prostřednictvím fiktivního insolvenčního řízení, ve kterém byla ustanovena jako insolvenční správce, jelikož například měla umožnit, aby do insolvenčního řízení byly přihlášeny neexistující pohledávky a do majetkové podstaty zdánlivě zahrnut majoritní podíl předmětné společnosti, čímž znemožnila výkon vlastnického práva poškozeného. Následně se žalobkyně a další spoluobvinění měli neoprávněně obohatit tím, že poškozeného přiměli uzavřít mimosoudní dohodu.
38. V rámci skutku 2.2b vymezeného usnesením o zahájení trestního stíhání žalobkyně převedla podle pokynu spoluobviněného částku určenou podle konečné zprávy na právní služby spojené s udržováním a správou majetkové podstaty dlužníka, ačkoli věděla, že daná advokátní kancelář tyto služby ve skutečnosti neposkytuje, a to pouze s cílem zastřít zjištění původu předmětné částky, jelikož si byla vědoma toho, že se advokát za těchto okolností bude muset odvolat na povinnost mlčenlivosti.
39. V této souvislosti proto, jak vyplývá již z druhoinstančního rozhodnutí, žalovaný uzavírá, že se žalobkyně na trestné činnosti měla podílet z důvodu svého postavení insolvenčního správce, kdy byla do insolvenčních řízení úmyslně a účelově ustanovována s tím, že bude vykonávat předem určené pokyny. Trestné činnosti se žalobkyně měla dopustit přímo porušováním povinností insolvenčního správce, přičemž byla ochotna se účastnit zastírání původu majetku souvisejícího s insolvenčním řízením.
40. Jak je proto uvedeno v prvoinstančním a druhoinstančním rozhodnutí, z povahy výše vymezených skutků podle žalovaného vyplývá, že žalobkyně je podezřívána z trestných činů, které souvisejí s výkonem činnosti insolvenčního správce. V dalším kroku v bodech [68] až [82] druhoinstančního rozhodnutí žalovaný přistoupil ke správní úvaze, když aplikoval test proporcionality (srov. nález sp. zn. Pl. ÚS 4/94, Anonymní svědek I, publikovaný pod č. 214/1994 Sb.; nález sp. zn. III. ÚS 256/01, Rekognice fotografiemi, publikovaný pod č. 37/2002 Sb. ÚS; či nález sp. zn. Pl. ÚS 3/02, Minimální výše pokuty, publikovaný pod č. 405/2002 Sb.), v rámci kterého posuzoval závažnost skutků a jejich právní kvalifikaci ve vztahu k jejich vlivu na chráněné zájmy uvedené v bodě [69] druhoinstančního rozhodnutí, tj. nestrannost insolvenčních správců, důvěru v řádnost všech insolvenčních řízení a důvěryhodnost celého stavu insolvenčních správců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2007, sp. zn. 4 As 7/2006- 73, publikovaný pod č. 1193/2007 Sb. NSS).
41. V této souvislosti se podle usnesení o zahájení trestního stíhání žalobkyně měla dopustit zvláště závažného zločinu přijetí úplatku dle § 331 odst. 1 alinea první, odst. 3 písm. trestního zákoníku (dále jen „TZ“) spáchaného ve prospěch organizované zločinecké skupiny dle § 107 odst. 1 TZ; zvláště závažného zločinu podvodu dle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 písm. a) TZ spáchaného ve prospěch organizované zločinecké skupiny dle § 107 odst. 1 TZ ve spolupachatelství dle § 23 TZ; zločinu legalizace výnosů z trestné činnosti dle § 216 odst. 1 alinea první písm. a), odst. 3 písm. a), b), c) TZ spáchaného ve prospěch organizované zločinecké skupiny dle § 107 odst. 1 TZ; to vše v jednočinném souběhu se zvláště závažným zločinem účasti na organizované zločinecké skupině dle § 361 odst. 1 alinea druhá TZ. Z pátého odstavce na straně 5 prvoinstančního rozhodnutí a z bodu [77] druhoinstančního rozhodnutí pak vyplývá, že předmětná trestná činnost neměla

být páchána izolovaně, ale žalobkyně ji měla vykonávat podle předchozích pokynů, tj. v rámci zločinného spolčení. V této souvislosti je namístě připomenout, že i orgány činné v trestním řízení údajnou trestnou činnost vyhodnotily jako zločin účasti na organizované zločinecké skupině dle § 361 odst. 1 alinea druhá TZ. Z šestého odstavce na straně 5 prvoinstančního rozhodnutí a z bodu [78] druhoinstančního rozhodnutí dále vyplývá, že se žalobkyně měla trestné činnosti dopouštět úmyslně, za účelem získání ekonomického prospěchu pro svou osobu, čímž měla způsobit škodu velkého rozsahu. Orgány činnými v trestním řízení byla tato činnost vyhodnocena v rámci kvalifikovaných skutkových podstat (zvláště závažný zločin přijetí úplatku dle § 331 odst. 1 alinea 1, odst. 3 písm. a) TZ spáchaného ve prospěch organizované zločinecké skupiny dle § 107 odst. 1 TZ; zvláště závažný zločin podvodu dle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 písm. a) TZ spáchaného ve prospěch organizované zločinecké skupiny dle § 107 odst. 1 TZ ve spolupachatelství dle § 23 TZ a zločin legalizace výnosů z trestné činnosti dle § 216 odst. 1 alinea 1 písm. a), odst. 3 písm. a), b), c) TZ spáchaného ve prospěch organizované zločinecké skupiny dle § 107 odst. 1 TZ), přičemž některé z nich byly kategorizovány jako zvláště závažné zločiny (zvláště závažný zločin přijetí úplatku dle § 331 odst. 1 alinea 1, odst. 3 písm. a) TZ spáchaného ve prospěch organizované zločinecké skupiny dle § 107 odst. 1 TZ; zvláště závažný zločin podvodu dle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 písm. a) TZ spáchaného ve prospěch organizované zločinecké skupiny dle § 107 odst. 1 TZ ve spolupachatelství dle § 23 TZ; zvláště závažný zločin účast na organizované zločinecké skupině dle § 361 odst. 1 alinea druhá TZ). Žalobkyně se měla trestné činnosti dopouštět po dobu minimálně dvou let.

42. V bodech [80] a [81] druhoinstančního rozhodnutí je v této souvislosti rovněž uvedeno, že ve vztahu k závažnosti těchto skutků se na insolvenčního správce nahlíží jako na zvláštní veřejnoprávní orgán, u kterého platí zvýšené požadavky vyplývající z jeho činnosti. Veřejný účel činnosti insolvenčních správců lze spatřovat zejména v akceptaci omezeného veřejného zásahu do řešení majetkových vztahů, jež se dostaly do krizové situace (vizte nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 7. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 14/10, bod [22]). Insolvenční správce tudíž není pouze podnikatelem působícím v oblasti soukromoprávních vztahů, ale právě i zvláštním veřejnoprávním orgánem, u kterého existuje zvýšený zájem na kontrole jeho činnosti, jež souvisí s jeho veřejnoprávními pravomocemi.
43. Žalovaný na základě těchto skutečností dospěl k závěru, že jednání kladené za vinu žalobkyni, které odpovídá několika skutkovým podstatám trestných činů a jehož se měla dopustit ze zjištěného motivu v postavení zvláštního veřejnoprávního orgánu, je svou závažností jednoznačně způsobilé podstatně ohrozit v bodě 32 výše uvedené zákonem chráněné zájmy. Za těchto okolností uzavřel, že veřejný zájem spočívající v náležitém dohledu nad insolvenčními správci svou závažností převažuje nad právem žalobkyně vykonávat činnost insolvenčního správce a uložení ochranného opatření je tudíž v daném případě důvodné a zároveň přiměřené.
44. Co se týče námitky žalobkyně ohledně nesprávného právního posouzení, žalovaný poznamenává, že podle ustálené judikatury platí, že „jazykový výklad [...] je pouze východiskem pro objasnění a ujasnění si [...] smyslu a účelu [normy]“ (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97). Žalovaný proto na základě výše uvedeného na § 10 odst. 1 písm. a) ZIS aplikoval teleologický a logický výklad, podle kterého podle žalovaného v každém případě platí, že kritérium ohrožení důvěry v řádný výkon funkce insolvenčního správce má být výslovně zkoumáno pouze u druhé hypotézy

§ 10 odst. 1 písm. a) ZIS, tj. pouze u jiných úmyslných trestných činů, neboť s trestnými činy spáchanými v souvislosti s výkonem činnosti insolvenčního správce je ohrožení důvěry v řádný výkon činnosti insolvenčního správce spojeno per se.

45. Žalovaný v této souvislosti uvádí, že ačkoliv trestná činnost představuje vždy vysoce společensky nežádoucí chování, je v případě, kdy je zahájeno trestní stíhání insolvenčního správce pro tzv. jiný úmyslný trestný čin, tedy trestný čin, který nebyl spáchán v souvislosti s výkonem činnosti insolvenčního správce, třeba existenci ohrožení důvěry zvláště a samostatně odůvodnit, např. skutečností, že se jedná o trestní stíhání pro majetkový trestný čin spočívající v nevěrné správě cizího majetku, která ve svém důsledku zpochybňuje morální či odbornou schopnost insolvenčního správce nakládat řádně s majetkem dlužníka. 43 Může-li nicméně důvěru v řádný výkon činnosti insolvenčních správců a v profesi insolvenčních správců obecně ohrozit i trestný čin, který s ní nemá přímou souvislost, je na základě argumentu a *minoris ad maius* logickým závěrem, že s trestnými činy spáchanými v souvislosti s výkonem činnosti insolvenčního správce se určitá míra ohrožení této důvěry pojí bez dalšího vždy. Je totiž nepředstavitelné, aby v důsledku páchaní trestné činnosti, která má souvislost s výkonem určité profese (např. insolvenčního správce), nedošlo vůbec k ohrožení důvěry v řádný výkon této profese a tedy že by bylo možné uvažovat o nenaplnění této podmínky pro vedení správní úvahy o pozastavení práva k výkonu této činnosti. V případě profese insolvenčního správce, která se vyznačuje svou veřejnoprávní povahou, když je na ní přenášena činnost, kterou jinak vykonávaly soudy, a s jejím výkonem je spojena značná odpovědnost, pročez jsou na něj zákonodárcem oprávněně kladeny vysoké požadavky a nároky, platí tento závěr tím spíše.
46. Specifický charakter profese insolvenčních správců potvrdil i Ústavní soud v nálezu ze dne 25. 6. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 36/01, kde zdůraznil heteronomní povahu oprávnění insolvenčního správce (tehdy správce konkursní podstaty), když konstatoval, že „správce nelze považovat za zástupce konkursních věřitelů, ani za zástupce úpadce“, protože „jeho oprávnění [...] pak představují výkon pravomoci“. Tento závěr explicitně potvrdil i v nálezu ze dne 13. 7. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 14/10 (rovněž v bodě 37 výše).
47. Pokud by přes výše uvedené bylo požadováno, aby bylo u trestných činů spáchaných v souvislosti s výkonem činnosti insolvenčního správce prováděno zkoumání existence ohrožení důvěry ve výkon činnosti insolvenčního správce, jednalo by se o požadavek nesprávný, neboť by nutně vedl k duplicitě. Takový výklad by v praxi nutně vedl k rozporu s účelností daného ustanovení (zásada vyloučení absurdních závěrů – srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2006, č. j. 2 Afs 28/2005-55), ale také k rozporu s principem vyloučení faktické redundance a zásadou nevytváření nadbytečných ustanovení (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2005, sp. zn. 7 Tdo 7/2005). Při důsledné aplikaci takového výkladu by jinak došlo k praktické nemožnosti naplnění dané hypotézy.
48. Co se týče námitky žalobkyně, podle které měl žalovaný zahájení trestního stíhání nesprávně posuzovat jako automatický důvod pro pozastavení práva vykonávat činnost insolvenčního správce, žalovaný dodává, že, jak vyplývá z bodů 25 až 48 výše, v prvním kroku přistoupil k výkladu neurčitého právního pojmu § 10 odst. 1 písm. a) a ve druhém kroku v souladu s podmínkami ZIS vedl řádně odůvodněnou správní úvahu, v níž vzal v úvahu povahu a závažnost skutků kladených žalobci za vinu a jejich právní kvalifikaci. Tato žalobcová námitka tak není důvodná.

49. Co se týče předmětu správní úvahy, žalovaný je toho názoru, že jej v bodech [68] až [82] druhoinstančního rozhodnutí srozumitelně vymezil. V souvislosti s předmětem správní úvahy v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, žalovaný v bodě [28] druhoinstančního rozhodnutí připomněl, že ve třetím a pátém odstavci na straně 5 prvoinstančního rozhodnutí je hodnocena povaha konkrétních okolností a ve čtvrtém a šestém odstavci na straně 5 prvoinstančního rozhodnutí je posuzována závažnost skutků.
50. Vzhledem k výše uvedenému je proto irelevantní i další námitka žalobkyně, kterou poukazuje na to, že primárním důvodem pro pozastavení práva vykonávat činnost insolvenčního správce dle § 9 ZIS je faktická nemožnost výkonu funkce insolvenčního správce, když tuto skutečnost žalovaný nijak nerozporuje (vizte body [53] až [56] druhoinstančního rozhodnutí). V této souvislosti naopak z napadených rozhodnutí vyplývá, že žalovaný v souladu s § 10 ZIS vedl řádně odůvodněnou správní úvahu.
51. Co se týče principu presumpce nevinu, žalovaný se domnívá, že práva žalobkyně neporušil, jelikož její vinu nikterak nezkoumal a ani k němu nepřistupoval jako k pravomocně odsouzené, když pouze v souladu se svou dohledovou pravomocí za účelem ochrany chráněných zájmů po řádně odůvodněné správní úvaze aplikoval dočasné a preventivní opatření.
52. Žalovaný proto v této souvislosti uzavírá, že v souladu s teleologickým a logickým výkladem § 10 odst. 1 písm. a) ZIS správně aplikoval první hypotézu právní normy, když v bodech 25 až 52 výše v rámci prvního kroku interpretoval neurčitý právní pojem a v rámci druhého kroku vedl správní úvahu. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že napadená rozhodnutí jsou v souladu s právními předpisy a námitky žalobkyně ohledně nesprávného právního posouzení jsou tudíž podle žalovaného nedůvodné.
53. K námitce nedostatečného odůvodnění napadených rozhodnutí a nevypořádání se námitkami žalobkyně žalovaný opakuje, že, jak vyložil v bodech 25 až 38 výše, nejdříve interpretoval neurčitý právní pojem a následně vedl správní úvahu, v rámci které hodnotil povahu a závažnost skutků kladených žalobci za vinu a jejich právní kvalifikaci. V souvislosti s okolnostmi trestního stíhání žalovaný pak připomíná, že dle § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu *„[j]estliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, již nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, správní orgán si o ní může učinit úsudek; správní orgán si však nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu.“* Opačné závěry by správním orgánům umožňovaly přezkoumávat rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení, což by odporovalo základním zásadám trestního řízení.
54. V bodě [62] až [67] druhoinstančního rozhodnutí pak žalovaný uzavřel, že žalobkyně ve svých podáních namítá například faktickou nepřezkoumatelnost usnesení o zahájení trestního stíhání, jeho vnitřní nelogičnost, nedostatečné vymezení skutků, nepodloženost závěrů orgánů činných v trestním řízení a nekonzistentnost tvrzení orgánů činných v trestním řízení. Dále žalobkyně požaduje, aby žalovaný hodnotil „standardnost“ probíhající trestního řízení a tvrzené spory mezi orgány činnými v trestním řízení. V žalobě žalobkyně tyto závěry dále rozvádí a požaduje, aby žalovaný hodnotil, zda insolvenční řízení mohlo být fiktivní, zda byla naplněna skutková podstata trestného činu legalizace výnosů z trestné činnosti a zda neabsentuje objektivní a subjektivní složka i u ostatních trestních činů.

55. Z výše uvedeného nicméně podle žalovaného vyplývá, že hodnocením těchto skutečností by žalovaný posuzoval otázku viny žalobkyně v trestním řízení nebo přezkoumával postup orgánů činných v trestním řízení, což je podle žalovaného nepřipustné. Žalovaný v této souvislosti odkazuje na odbornou literaturu k trestním předpisům, podle níž „[z]a otázku viny je nutno považovat nejen každý znak trestného činu, uvedený ať už ve zvláštní nebo obecné části trestního zákona, ale i každou jednotlivou podmínku nutnou pro závěr, zda se jedná o trestný čin či nikoli.“ (Šámal a kol., Trestní řád I, II, III, 7. vydání, 2013, s. 171 – 172).
56. Nad rámec tohoto je v bodě [65] druhoinstančního rozhodnutí dodáno, že usnesení o zahájení trestního stíhání je procesním úkonem trestního řízení, tj. kvalifikovaný úkon, jehož imanentní součástí jsou již první skutková zjištění, která odůvodňují zahájení trestního stíhání (viz § 160 odst. 1 trestního řádu). Usnesení o zahájení trestního stíhání tudíž není pouhým úkonem, který by byl vydán na základě subjektivní úvahy orgánu činného v trestním řízení, ale jedná se o úkon vycházející z doposud zjištěného skutkového stavu, jenž ve své míře pravděpodobnosti zakládá důvody pro zahájení trestního stíhání.
57. Co se týče hodnocení postupu žalobkyně insolvenčními soudy, jak vyplývá z bodu [83] druhoinstančního rozhodnutí, insolvenční soudy posuzovaly okolnosti insolvenčních řízení v odlišném kontextu než orgány činné v trestním řízení, když například neměly k dispozici všechny poznatky obsažené v usnesení o zahájení trestního stíhání a k celé věci mohly přistoupit pouze na základě neúplného skutkového stavu. V této souvislosti žalovaný dále dodává, že insolvenční soudy mají za úkol chránit oprávněné zájmy dlužníků a věřitelů v jednom konkrétním insolvenčním řízení. Na druhou stranu orgány činné v trestním řízení posuzovaly dodržování trestních předpisů v rámci všech insolvenčních řízení.
58. V souvislosti s námitkou žalobkyně v bodě [92] žaloby podle žalovaného v každém případě platí, že insolvenční správce má ve všech insolvenčních řízeních přístup ke všem relevantním informacím. Vzhledem k tomu, že insolvenčním správcem je zvláštním veřejnoprávním orgánem, je podle žalovaného v souladu s povahou postavení insolvenčního správce namístě požadovat, aby insolvenční správce byl schopen rozeznat protiprávnost svého jednání.
59. Z prvoinstančního a druhoinstančního rozhodnutí nevyplývá, že by žalovaný vycházel z premisy, podle které by rozhodnutí o nepozastavení práva vykonávat činnost insolvenčního správce signalizovalo nevinu insolvenčního správce v trestním řízení. Co se týče rozsudku NSS, žalovaný v první řadě uvádí, že podle jeho názoru v žádném případě neplatí, že se ohrožení důvěry v řádný výkon činnosti insolvenčního správce v zákonem předvídaných případech nemá zkoumat. Podle žalovaného je ovšem nezbytné rozlišovat mezi první a druhou hypotézou § 10 odst. 1 písm. a) ZIS (podrobněji v bodech 39 až 48 výše). Nejvyšší správní soud pak v této souvislosti v předmětném rozsudku uvádí především, že „[v]e správním spise je založeno sdělení obvinění ze dne 13. 12. 2000, podle něhož Policie sdělila žalobci podle ustanovení § 160 odst. 1 trestního řádu, že ho stíhá jako obviněného pro pomoc k trestnému činu zneužívání informací v obchodním styku podle § 10 odst. 1 písm. c) k § 128 odst. 2 a 4 trestního zákona. Trestný čin zneužívání informací v obchodním styku podle § 128 trestního zákona je trestným činem úmyslným, jak vyplývá z dikce jeho skutkové podstaty uvedené v ustanovení § 128 odst. 1 tohoto zákona. Jakkoliv lze souhlasit s žalobcem, že popis skutku ve sdělení obvinění ze dne 13. 12. 2000, jímž údajně spáchal tento trestný čin, je nepřehledný a lze z něho obtížně dovodit, co je vlastně žalobci kladeno za vinu (popis skutku

tvoří jedna věta rozepsaná na dvou stránkách formátu A4), je pro posouzení věci rozhodné, že byla splněna podmínka uvedená v ustanovení § 9 odst. 2 písm. a) zákona o advokacii, neboť tímto bylo proti žalobci zahájeno trestní řízení pro úmyslný trestný čin. V této souvislosti nutno zdůraznit, že žalovaná ani soudy ve správním soudnictví nejsou oprávněny posuzovat kvalitu, příp. důvodnost vzneseného obvinění, ale jsou povinny vycházet z toho, že bylo zahájeno trestní řízení pro úmyslný trestný čin.“

60. Jestliže tedy žalovaný vychází z usnesení o zahájení trestního stíhání, je takový postup podle Nejvyššího správního soudu správný: „*Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že vycházela-li žalovaná ze správně a úplně zjištěného skutkového stavu věci, jímž je v tomto případě pouze zjištění, že proti žalobci bylo zahájeno trestní řízení pro úmyslný trestný čin, pak její rozhodnutí o tom, že pozastavuje žalobci výkon funkce advokacie, nevybočuje ze zákonem stanovených mezí a nelze ani dovodit, že by nebylo logickým vyústěním řádného hodnocení skutkových zjištění. Nebylo zjištěno ani to, že by žalovaná svého uvážení v případě žalobce zneužila; ostatně tuto skutečnost žalobce ani netvrdil. Rozhodla-li tedy žalovaná Česká advokátní komora poté, co zjistila, že proti žalobci je vedeno trestní řízení pro úmyslný trestný čin, tak, že mu pozastavuje výkon funkce advokáta, rozhodla na základě zákonem povolené úvahy, která nevybočila z mezí a hledisek stanovených zákonem, konkrétně ustanovením § 9 odst. 2 písm. a) zákona o advokacii.“*
61. V této souvislosti žalovaný dodává, že bez ohledu na změnu právní úpravy ratio rozsudku NSS spočívá v tom, že správní orgány nemohou hodnotit důvodnost, tj. kvalitu usnesení o zahájení trestního stíhání, ale mají pouze zkoumat, zda byly splněny podmínky zvláštních právních předpisů upravujících jednotlivé druhy profesí (v případě insolvenčních správců jsou tyto odlišné podmínky kategorizovány do dvou hypotéz § 10 odst. 1 písm. a) ZIS). V řízení, jehož se týkal rozsudek NSS, tak správní orgán správně zkoumal pouze to, zda bylo vedeno trestní stíhání pro trestný čin a zda tento trestný čin byl úmyslný. V předmětné věci pak žalovaný v souladu s první hypotézou § 10 odst. 1 písm. a) ZIS zkoumal, zda proti žalobci bylo zahájeno trestní stíhání pro trestné činy související s výkonem činnosti insolvenčního správce, a následně vedl správní úvahu, v jejímž rámci hodnotil, zda skutky, které jsou žalobci kladeny za vinu, svou povahou a závažností odůvodňují přijetí ochranného opatření. Argumentaci žalovaného v tomto ohledu podporuje i skutečnost, že ratio rozsudku NSS je i po změně právní úpravy na obdobné případy správními soudy dlouhodobě aplikováno (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 3. 2017, č. j. 3 A 106/2015-66, publikovaný pod č. 3040/2017 Sbírky NSS a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 9. 2016, č. j. 5 A 36/2015-80).
62. K námitce porušení procesních práv žalobkyně žalovaný připomíná, že žalobkyně byla se skutečností, že orgán I. stupně vzal v potaz poměry společnosti VJV INSOLVENCE v. o. s., seznámena nejpozději v den doručení prvoinstančního rozhodnutí. Žalobkyně tak měla příležitost se k těmto otázkám vyjádřit v podaném rozkladu, což učinila, a s ohledem na to, že prvoinstanční a druhoinstanční rozhodnutí tvoří jeden celek, tak na svých procesních právech nebyl zkrácen.
63. Co se dále týče možnosti seznámit se s poklady pro správní řízení, již v bodech [31] a [32] druhoinstančního rozhodnutí se uvádí, že žalobkyně během správního řízení ve dnech 3. 3. 2016 a 17. 8. 2016 nahlížela do správního spisu. Nadto byly orgánu I. stupně doručeny vcelku čtyři příписy z 31. 3. 2016, 11. 5. 2016, 29. 8. 2016 a 7. 9. 2016, kde se žalobkyně v nikoli zanedbatelné míře vyjadřuje k pokladům správního řízení. Dále v této souvislosti žalovaný dodává, že usnesení o zahájení trestního stíhání bylo součástí správního spisu, o

čemž byla žalobkyně informována v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 11. 2. 2016, č. j. MSP-156/2015-OINS-SRIS/1.

64. V této souvislosti pak z prvoinstančního rozhodnutí vyplývá, že orgán I. stupně v rámci správní úvahy posuzoval zejména povahu skutků a závažnost trestných činů, když vzhledem k přiměřenosti ochranného opatření vyhodnotil, že pozastavení práva vykonávat činnost insolvenčního správce jednak působí pouze pro futuro a jednak právní úprava nenabízí žádné jiné alternativy, kterými by bylo možné dosáhnout sledovaného cíle.
65. Dále žalovaný rovněž připomíná, že orgán II. stupně vzal v bodech [43] až [57] druhoinstančního rozhodnutí v potaz povahu skutků, ze kterých je žalobkyně obviněna a v rámci posuzování přiměřenosti ochranného opatření v bodech [68] až [81] druhoinstančního rozhodnutí aplikoval třístupňový test proporcionality, tedy (1) test vhodnosti, tj. zdali pozastavení práva vykonávat činnost insolvenčního správce umožňuje dosáhnout sledovaného cíle; (2) test potřeby, tj. zdali je toto preventivní opatření ve vztahu k dotčeným základním právům nejšetrnějším z více možných prostředků umožňujících dosažení sledovaného cíle; a (3) test poměrování, tj. porovnání závažnosti v kolizi stojícího základního práva a chráněných zájmů, když došel k závěru, že jednání kladené žalobkyni za vinu odpovídá skutkovým podstatám několika trestných činů, jichž se měla žalobkyně dopustit ze zjištěného motivu v postavení zvláštního veřejnoprávního orgánu, jež je svou závažností a délkou podle žalovaného způsobí podstatně ohrozit zákonem chráněné zájmy.
66. Vzhledem k tomu, že pozastavení práva vykonávat činnost insolvenčního správce je jediným a časově omezeným ochranným opatřením, který se v daném případě aplikuje pro závažnost skutků a jejich právní kvalifikaci za účelem ochrany zákonných zájmů, převažuje za těchto okolností veřejný zájem spočívající v náležitém dohledu nad insolvenčními správci svou závažností nad právem žalobkyně vykonávat činnost insolvenčního správce a uložení ochranného opatření je tudíž v daném případě přiměřené. Z výše uvedeného proto podle žalovaného vyplývá, že i bez ohledu na poměry společnosti VJV INSOLVENCE, které vzal v potaz orgán I. stupně, ze souhrnu ostatních faktorů vyplývá, že přijetí ochranného opatření bylo v tomto případě důvodné a přiměřené. Nad rámec toho žalovaný poznamenává, že poměry společnosti VJV INSOLVENCE vzal v rámci zkoumání přiměřenosti ochranného opatření v potaz orgán I. stupně, a to v neprospěch žalobkyně. Jak již ovšem vyplývá z bodů 21 až 24 výše, orgán II. stupně ve druhoinstančním rozhodnutí vedl vlastní správní úvahu, v rámci které k poměrům společnosti VJV INSOLVENCE nijak nepřihlížel. V této souvislosti proto žalovaný dodává, že poměry společnosti VJV INSOLVENCE nebyly ve vztahu k rozhodnutí orgánu II. stupně pro hodnocení přiměřenosti ochranného opatření rozhodující a proto je tato námitka žalobkyně irelevantní.
67. Konečně v souvislosti s tvrzenou účelovostí správního řízení žalovaný uvádí, že, jak plyne z bodů [41] až [42] druhoinstančního rozhodnutí, orgán I. stupně vyhodnocoval relevanci všech informací, které mu byly poskytnuty orgány činnými v trestním řízení, a zároveň se musel vypořádat se všemi námitkami účastníka. Vzhledem ke složitosti tohoto případu a závažnosti důsledků s nimi spojenými musel rovněž pečlivě hodnotit všechny relevantní okolnosti. Délka řízení před orgánem II. stupně pak vyplývá z objektivního nárůstu nápadu rozkladové agendy.

68. Žalovaný v této souvislosti dodává, že žalobkyně svá tvrzení o účelovosti nepodpořila žádnými konkrétními argumenty. Žalovaný uvádí, že podle jeho názoru byly podmínky pro pozastavení práva vykonávat činnost insolvenčního správce podle ZIS splněny, uložení ochranného opatření je rovněž v kontextu zákonem chráněného zájmu důvodné a v souladu s testem proporcionality přiměřené. Výkon funkce insolvenčního správce během tohoto probíhajícího trestního stíhání by sebou nesl výrazné pochyby ohledně nestrannosti insolvenčního správce, hrozila by ztráta důvěry v řádnost všech insolvenčních řízení a vrhlo by to pochybnosti na celý stav insolvenčních správců, neboť trestní stíhání tohoto charakteru by mohlo být spojováno s výkonem činnosti všech insolvenčních správců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2007, sp. zn. 4 As 7/2006-73). Žalovaný má za to, že shromáždil veškeré nutné podklady k vydání druhoinstančního rozhodnutí, toto je přezkoumatelné a v souladu se zákonem.

III.

Posouzení žaloby

69. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před žalovaným správním orgánem z hlediska uplatněných žalobních bodů, jak byly žalobkyní vyjádřeny v podané žalobě. Při přezkoumání a rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále „s. ř. s.“), ve věci nařídil jednání a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
70. První námitka směřuje do výkladu ustanovení § 10 zákona č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích.
71. Dle ust. § 10 odst. 1 písm. a) zákona o insolvenčních správcích v tehdy účinném znění *ministerstvo může rozhodnout o pozastavení práva vykonávat činnost insolvenčního správce insolvenčnímu správcí, proti kterému je vedeno trestní stíhání pro trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem činnosti insolvenčního správce nebo za jiný úmyslný trestný čin, pokud tato trestná činnost ohrožuje důvěru v řádný výkon funkce insolvenčního správce, a to nejdéle do dne nabytí právní moci rozhodnutí, kterým se toto řízení končí; bude-li insolvenčnímu správcí za uvedený trestný čin uložen trest, ochranné léčení nebo zabezpečovací detence, pozastavení práva vykonávat činnost insolvenčního správce insolvenčnímu správcí končí dnem nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva o zrušení povolení vykonávat činnost insolvenčního správce.*
72. Městský soud k tomu uvádí, že výklad zastávaný žalobkyní je nesprávný, neboť zákonodárce, v tehdy účinném znění zákona č. 312/2006 Sb., v citovaném ustanovení rozlišuje, dvě situace, kdy lze pozastavit právo vykonávat činnost insolvenčního správce a to buď v případě, že je proti němu vedeno trestní stíhání pro trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem činnosti insolvenčního správce bez dalšího, nebo za jiný úmyslný trestný čin, pokud (současně) tato trestná činnost ohrožuje důvěru v řádný výkon funkce insolvenčního správce.
73. Ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 3 As 277/2017 - 49 ze dne 15. 8. 2019. V něm nejprve s odkazem na legislativní pravidla vlády, jimiž se – podle jeho mínění – řídí všichni autoři návrhů zákonů a jež doporučují ve výčtu možností, které jsou vyjádřeny v souvislém textu jediného odstavce, nepoužívat čárku před spojkou „nebo“ bez ohledu na slučovací nebo vylučovací význam této spojky, shledal, že „jazykový výklad

neposkytuje jednoznačný závěr o tom, zda je předmětné pravidlo nutno vztahovat i k trestnímu stíhání pro trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem činnosti insolvenčního správce, či nikoli. Je tedy na místě přistoupit k užití dalších výkladových metod (teleologický výklad a systematický výklad)“ (odstavce 26 až 29). V návaznosti na to v odstavci 32 konstatoval, že „pokud je trestná činnost páchána v souvislosti s výkonem určité profese, zákonitě to s sebou vždy nese existenci ohrožení důvěry v její další řádný výkon.“ Je tomu tak zejména proto, že souvislost a vzájemný vztah výkonu dané profese s pácháním trestné činnosti, jakožto činnosti společensky vysoce nežádoucí, je v daném případě natolik zjevným a vzájemně si blízkým, že nelze ani uvažovat o tom, že by v důsledku jejího páchání nedocházelo k ohrožení důvěry v řádný výkon této profese (Richter, M., Benýšek, J., Čujan, R. a kol. Zákon o insolvenčních správcích a předpisy související. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2018, s. 95-107). Tento závěr platí tím spíše pro profesi insolvenčního správce lišící se od jiných profesí (například od advokacie) svou veřejnoprávní povahou, s jejímž výkonem je spojena značná odpovědnost, a na jejíž výkon jsou tudíž zákonodárcem oprávněně kladeny vysoké požadavky a nároky (viz Šnobllová, Z., Němčák, V. Insolvenční správce. Praha: Wolters Kluwer, 2014, s. 85 a s. 177-178).“

74. Nejvyšší správní soud se tak přiklonil k výkladu, podle nějž „v případě trestního stíhání pro trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem činnosti insolvenčního správce ministerstvo nemá povinnost (resp. možnost) zkoumat, zda tato trestná činnost ohrožuje důvěru v řádný výkon funkce insolvenčního správce - tuto podmínku, stanovenou v § 10 odst. 1 písm. a) ZIS, je nutno považovat za splněnou bez dalšího.“ Zákonodárce následně znovelizoval toto ustanovení tak, aby shora uvedený výklad z textu zcela explicitně vyplýval.
75. S ohledem na shora uvedené, se proto ministerstvo nemuselo zabývat otázkou, nakolik trestná činnost, pro kterou je žalobkyně stíhána, ohrožuje důvěru v řádný výkon funkce insolvenčního správce. Žalobní námitka je tak nedůvodná.
76. Pokud jde o námitku, že správní orgány se nezabývaly předmětnou trestní věcí a žalovaný nevypořádal rozkladové námitky žalobkyně, nelze ji označit za důvodnou.
77. Předně platí, že správní orgány nemohou činit závěry, k nimž jsou oprávněny pouze orgány činné v trestním řízení. Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku č. j. 3 As 277/2017 – 49, uvedl, že „zjištění, že je proti účastníku řízení vedeno trestní stíhání, resp. že bylo trestní stíhání vůbec zahájeno, a že trestná činnost, pro kterou je trestní stíhání vedeno, souvisí s výkonem funkce insolvenčního správce, či že se jedná o jinou trestnou činnost, která ohrožuje důvěru v řádný výkon této funkce (k tomu viz výše). Zahájení trestního stíhání dotčeného insolvenčního správce přitom vyplývá z usnesení orgánu činného v trestním řízení, kterým je ministerstvo vázáno a s nímž není příslušné jakkoliv polemizovat. Případné pochybnosti však může ministerstvo promítnout do vlastního rozhodování v rámci správního uvážení o pozastavení uvedeného práva.“ (srov. Kozák, J., Stanislav, A. Zákon o insolvenčních správcích: Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2017, dostupné v systému ASPI).“
78. V rozsudku ze dne 13. 8. 2020, č. j. 7As 188/2020-56, k citovanému závěru dále dodává: „Dovětek, dle kterého může promítnout případné pochybnosti do vlastního rozhodnutí, je pak nutné chápat v kontextu citovaného ustanovení. Tyto případné pochybnosti je proto nutné vztahovat toliko k úvaze, zda trestná činnost popsaná v usnesení může mít reálně negativní dopady na výkon funkce insolvenčního správce, tzn., zda se jedná o trestnou činnost s výkonem funkce přímo související či o trestnou činnost ohrožující důvěru v řádný výkon této funkce.“

Jinými slovy, správní úvaha se týká pouze toho, zda skutkové závěry uvedené v usnesení o zahájení trestního stíhání odůvodňují pozastavení činnosti insolvenčního správce podle § 10 odst. 1 písm. a) zákona o insolvenčních správcích. Poslední citovanou větou z rozsudku č. j. 3 As 277/2017 - 49 tedy nelze vykládat tak, že by měly správní orgány možnost vyjadřovat pochybnosti o samotné důvodnosti trestního stíhání či zákonnosti postupu orgánů činných v trestním řízení, a mohly tak přehodnocovat závěry těchto orgánů, polemizovat s nimi a zpochybňovat je. Nápravy případných omylů orgánů činných v trestním řízení je možno dosáhnout právě a pouze prostředky obrany upravenými v trestním řádu. Správní orgány rozhodující o pozastavení práva vykonávat činnost insolvenčního správce nemohou tuto úlohu v rámci své činnosti v režimu § 10 odst. 1 písm. a) zákona o insolvenčních správcích jakkoliv suplovat. Samotné zahájení trestního stíhání a obsah příslušného usnesení jsou pro ně skutečně dané.“

79. Ministerstvo spravedlnosti je vázáno postupem orgánů činných v trestním řízení, přičemž s jejich závěry nemůže nijak polemizovat, či je přezkoumávat, tyto toliko přejímá. Žalovaný nepochybil, pokud rozkladové námitky žalobkyně sice přezkoumal, ale věcně se jimi nezabýval, neboť mu to nepřislší. Na tom ničeho nemění ani formulace žalobní námitky, podle které žalobkyně nepožadovala, aby se žalovaný zabýval otázkou viny a trestu.
80. Touto otázkou se žalovaný skutečně zabývat nemůže, ostatně se jí nezabývají ani orgány činné v trestním řízení, k rozhodnutí o vině a trestu je pravomoc svěřena výlučně soudu. Zákonnost trestního stíhání je oprávněn přezkoumávat státní zástupce v rámci řízení o stížnosti proti zahájení trestního řízení a v rámci své dozorové činnosti.
81. Žalovaný tak nebyl v rámci řízení o pozastavení výkonu insolvenčního správce oprávněn zabývat se ani konkrétními okolnostmi skutkové podstaty jednotlivých zločinů a přečinů, které byly žalobkyni kladeny za vinu, ani nestandardnostmi trestního stíhání.
82. Žalovaný má prostor pro zohlednění konkrétních okolností trestní věci v rámci správního uvážení, svěřeného mu ustanovením § 10 odst. 1 písm. a) zákona o insolvenčních správcích, jež mu neukládá pozastavit insolvenčnímu správci výkon funkce při splnění tam uvedených podmínek bez dalšího, nýbrž stanoví, že tak učinit „může“. Právě v tvrzené absenci tohoto zohlednění spočívá další žalobní námitka, která však rovněž není důvodná.
83. Žalovaný se podrobně a přesvědčivě vypořádal s okolnostmi, které je v rámci správního uvážení oprávněn a povinen přezkoumávat - zda skutkové závěry uvedené v usnesení o zahájení trestního stíhání odůvodňují pozastavení činnosti insolvenčního správce podle § 10 odst. 1 písm. a) zákona o insolvenčních správcích. Všechny tyto okolnosti, které žalovaný zcela správně zhodnotil, musely být vzaty v úvahu v rámci rozhodnutí o pozastavení výkonu funkce insolvenčního správce.
84. Správní orgán prvního stupně správně uvážil charakter a význam činnosti insolvenčního správce, když ve svém rozhodnutí uvedl: „Na základě výše uvedených zjištění dospěl správní orgán k závěru, že je na místě pozastavení práva účastníka řízení vykonávat činnost insolvenčního správce, když **skutky, pro které je stíhán a trestné činy kladené mu za vinu, svou závažností a spojitostí s výkonem jeho činnosti, jakožto insolvenčního správce, nepochybně velmi výraznou měrou ohrožují důvěru veřejnosti v řádný výkon činnosti insolvenčního správce natolik intenzivně, že je přijetí ochranného opatření zcela na místě, když v zásadě si nelze představit závažnější skutková tvrzení a jejich právní kvalifikaci.**

Stran konkrétních okolností, které by měly nasvědčovat o nikoliv řádném výkonu činnosti správce je nutno uvést, že takováto zjištění ani tvrzení nejsou předmětem tohoto správního řízení, když správní orgán při úvahách o pozastavení práva vykonávat činnost nehodnotí řádnost výkonu činnosti správce, ale toliko případnou míru ohrožení důvěry veřejnosti v jeho činnost vzniknuvší v souvislosti s vedeným trestním stíháním.“

85. Soud má za to, že při správním uvážení správní orgán není povinen rozebírat zcela jasnou a jednoznačnou věc (velká závažnost trestních činů, pro které je žalobkyně stíhána) a rozsáhlé odůvodňování otázky závažnosti této trestné činnosti považuje za zcela nadbytečné. Proto soud považuje odůvodnění v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně uvádějící: *„Pokud jde o právní kvalifikaci skutků, není pochyb o tom, že policejní orgán klade účastníkovi za vinu ve skrze vysoce závažnou trestnou činnost, nadto často v podobě kvalifikovaných skutkových podstat, na níž se účastník měl jako insolvenční správce podílet. Uvedená činnost je tedy kvalifikována jako zvlášť závažné zločiny, přičemž nebezpečnost jednání účastníka je dále umocňována tvrzeními, že se této činnosti měl dopustit ve prospěch organizované zločinecké skupiny“*, za zcela dostačující a adekvátní závažnosti správního uvážení, které byl povinen provést. Správní orgán se rovněž zcela adekvátním způsobem vyrovnal se všemi námitkami žalobkyně.
86. Žalobkyně se mylí, pokud si myslí, že žalovaný může přihlédnout k okolnostem trestního stíhání, nikoliv jen k okolnostem jednotlivých skutků, které jsou ji kladeny za vinu v souvislosti se ztrátou důvěry.
87. Pokud ministerstvo uvádí: *„Správní orgán tedy, vycházející z usnesení o zahájení trestního stíhání, v rámci správního uvážení posuzuje, zdali skutek, okolnosti tvrzené v odůvodnění a právní kvalifikace jednání obviněného mohou porušit zákonem chráněný zájem (obrozit důvěru veřejnosti v řádný průběh insolvenčního řízení) a dospěje-li k závěru, že ano, je povinen rozhodnout o pozastavení práva k výkonu činnosti.“*, je takový závěr zcela správný.
88. Co se týče žalobkyní uváděnou námitkou týkající se konstatování uvedenému v odstavci [83] rozhodnutí o rozkladu, že *„insolvenční soudy hodnotily okolnosti insolvenčních řízení v odlišném kontextu než orgány činné v trestním řízení, když neměly k dispozici poznatky z usnesení o zahájení trestního stíhání, a tudíž k celé věci mohly přistoupit pouze na základě neúplného skutkového stavu, který je dle žalobkyně zcela nepřipadným závěrem, který je možné hodnotit pouze dvěma způsoby, buď její argumentaci zčásti uznává, nebo ji považuje za vinnou v rozporu se zásadou presumpce neviny. Soud má za to, že toto konstatování zcela jistě představuje součást správní úvahy, která by se věnovala okolnostem tvrzeným žalobkyní a soud jej shledává zcela nadbytečným a zčásti spekulativním, nicméně nečiní rozhodnutí nezákonným.“*
89. Co se týče další námitky žalobkyně, soud předně připomíná, že řízení, z něhož vzešlo správní rozhodnutí, je ovládáno zásadou jednotnosti. Tato zásada vyjadřuje, že správní řízení až do vydání odvolacího rozhodnutí představuje jeden celek. Je proto přípustné, aby odvolací orgán doplnil závěry rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu může odvolací či rozkladový správní orgán nahradit část odůvodnění orgánu I. stupně vlastní úvahou a korigovat dílčí argumentační nepřesnost podřízeného správního orgánu v případě, kdy prvostupňové rozhodnutí potvrzuje (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 - 47, ze dne 8. 10. 2015, č.j. 10 As 123/2014 - 41, či ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012 - 48). Pokud odvolací orgán souhlasí s výrokem správního rozhodnutí orgánu I. stupně, nicméně

zcela se neztotožňuje s jeho důvody, případně část odůvodnění postrádá, může tyto nedostatky nahradit v odůvodnění svého rozhodnutí. Předmětem přezkumu je pak zejména rozhodnutí odvolacího orgánu, doplněné o argumentaci správního orgánu I. stupně, kterou odvolací orgán potvrdil. Případné vady rozhodnutí ministerstva tak mohl odstranit žalovaný a přesně k takovému postupu došlo v projednávané věci. Tímto pohledem proto nelze přisvědčit žádné ze žalobkyní uváděných námitek nepřezkoumatelnosti.

90. Co se tedy týče poslední procesní námitky žalobkyně, že součástí spisového materiálu, s nímž byla žalobkyně seznámena, nebylo nic, z čeho by bylo možné dovodit, že ministerstvo zkoumá poměry společnosti VJV INSOLVENCE, v.o.s., soud uvádí, že i tato námitka je nedůvodná. Skutečnost, kterou správní orgán prvního stupně vzal v potaz, a to účast žalobkyně na této společnosti, byla skutečnost, která byla tomuto orgánu známá z jeho úřední činnosti a žalobkyni byla rovněž známá. Soud má za to, že správní orgán nemusí žalobkyni upozorňovat na skutečnosti, které bude brát v potaz při svém rozhodování. Žalobkyně se ostatně mohla k této skutečnosti vyjádřit v rozkladu, což učinila a žalovaný se těmito námitkami rovněž v žalobou napadeném rozhodnutí vyrovnal. Žalobkyně sice v žalobě uvedla, že není zřejmé, jaký vliv má mít na omezení možnosti profesního uplatnění žalobkyně její podíl na společnosti VJV INSOLVENCE. Správní orgán prvního stupně však tuto skutečnost uvedl v souvislosti s posuzováním dopadů tohoto rozhodnutí do majetkové sféry žalobkyně a to s ohledem na skutečnost, že je žalobkyně společníkem této společnosti. Soud se však rovněž ztotožňuje s názorem žalovaného, že tato skutečnost sama o sobě nehrála tak významnou roli, aby mohla ovlivnit samotné rozhodnutí. Soud má tedy za to, že nebylo porušeno žádné procesní právo žalobkyně.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

91. Soud ze shora uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
92. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná, žalovanému, který měl ve věci úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. ledna 2021

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu